

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 634

гр. Стара Загора, 14.05.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно частно гражданско дело № 20265500500343 по описа за 2026 година

Обжалвано е определение № 51 от 14.01.2026 г., постановено по гр. д. № 463/2025 г. на Районен съд – Казанлък, с което са оставени без уважение молбите на ответниците да бъде изменено на основание чл. 248, ал. 1 ГПК решение № 783 от 24.10.2025 г. в частта за разноските.

Жалбоподателят „К.“ ЕАД твърди, че определението е неправилно. Счита, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 240 лв. Счита, че е налице голям обем от съдебна практика относно провъзгласяването на нищожността на договори за кредит и обезпечаващи договори за предоставяне на поръчителство. Твърди, че това не било единственото дело, образувано по искова молба от Г. М., представлявана от адв. Е. И. и с ответници „К.“ ЕАД и „А.т.“ ЕООД. Делата били еднотипни и бланкетни и адвоката на ищцата разполагал с възможността да използва свои вече изготвени документи.

На второ място, жалбоподателят твърди, че между страните били безспорни редица обстоятелства, поради което за процесуалния представител на ищца не се е наложило да ангажира многобройни доказателства. Самите договори били представени от ответниците, а експертизата била изготвена въз основа на документи, които също били предоставени от тях.

На трето място, жалбоподателят счита, че е налице ниска фактическа и правна сложност на делото. Защитата, която била осъществена по делото, не е била разнопосочна предвид свързаността на двата договора – от прогласяването на нищожността на договора за кредит, сключен между ищца и „К.“ ЕАД, следвало прогласяването на нищожността на договора за предоставяне на поръчителство и уважаване на предявените осъдителни искове. Сложността се съсредоточавала около твърдението, че ГПР в договора не отговарял на изискванията на чл.19, ал.4 ЗПК. Важно обстоятелство било и това, че съдът служебно следял за нищожността на процесните договори.

На следващо място, жалбоподателят твърди, че ниската фактическа и правна сложност на селото е обусловена и от обстоятелството, че по делото било проведено едно с.з., на което ищецът не е присъствал. Иска се съдът да постанови определение, с което да измени постановеното решение в частта за разноските, като относно присъденото на насрещната страна адвокатско възнаграждение бъде в размер на 240 лв.

Частният жалбоподател „А.т.“ ЕООД счита, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно. Иска съдът да намали присъденото адвокатско възнаграждение от 480 лв. с ДДС на 240 лв. с ДДС, тъй като делото било с ниска правна и фактическа сложност, имало голям обем еднозначна съдебна практика. Налице били редица безспорни обстоятелства между страните. Делото било разгледано в едно с.з., на което процесуалният представител на ищцата не присъствал. Освен това между ищцата и „К.“ ЕАД и „А.т.“ ЕООД били водени и други дела със сходен предмет.

Въззиваемата страна взема становище, че частните жалби са неоснователни и излага в отговора си съображения в подкрепа на становището си.

Частните жалби са подадени в срок, от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване, и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което са процесуално допустими и редовни, но разгледани по същество – неоснователни, тъй като въззивният съд намира, че обжалваното определение е правилно. Съображенията са следните:

Производството пред първоинстанционният съд е било образувано по искова молба от Г. Н. М. от гр. М., с която против „К.“ ЕАД е бил предявен иск за обявяване на договор за потребителски кредит за нищожен, а срещу „А.т.“ ЕООД – за обявяване на нищожността на договор за поръчителство. Освен тези искове са предявени и искове за връщане на за платена възнаградителна лихва и суми, платени по нищожния договор за поръчителство. Четирите иска са предявени кумулативно С исковата молба са представени двата договора, както и е направено доказателствено искане – назначаване на съдебно-счетоводна експертиза с поставени задачи.

С отговора на исковата молба ответникът „К.“ ЕАД е оспорил предявените искове. С отговора си „А.т.“ ЕООД също е оспорил исковите. Изложени са съображения. Като доказателства отново са представени копия от процесните договори.

Ищцата е била представлявана от адв. Е. И. от ЕАдвД „Е. И.“ по пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 03.02.2025 г., от който е видно, че адвокатът е оказал безплатна адвокатска помощ при условията на чл. 38, ал.1, т.2 ЗАдв.

Образуваното дело е било насрочено за 13.10.2025 г. В с.з., проведено на тази дата, процесуалният представител на ищцата не се е явил. С молба, постъпила по делото по електронната поща, адв. И. е поискала делото да се гледа в нейно отсъствие и моли предявените от нея искове да бъдат уважени.

Със същата молба е изменила предявените искове по чл.55 ЗЗД.

С решение № 783 от 24.10.2025 г. съдът е прогласил нищожността на договора за потребителски кредит от 25.03.2024 г. и на договора за поръчителство от същата дата, както и е осъдил ответника „К.“ ЕАД да заплати на ищцата претендираните от нея суми като недължимо платени. Освен това е осъдил ответниците да заплатят на адв. Е. И. адвокатско възнаграждение общо в размер на 960 лв. с ДДС.

С молби от 18.11.2025 г. ответниците са поискали съдът да измени решението си в частта, касаеща определеното адвокатско възнаграждение.

Първоинстанционният съд е отхвърлил молбите, като е приел, че в решението е изложил съображения относно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, въпреки, че такова не е била плащано. Приел е също така, че следва да се отчете цената на исковете, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, тъй като се касае за спор, по който вече имало многобройна и безпротиворечива съдебна практика.

Въззивният съд счита, че при наличие на отговорност на насрещната страна за разноски съгласно правилата на чл. 78 ГПК, както е в случая, за да се присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАДВ е достатъчно по делото да се установи наличието на изявления за оказване на безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗАДВ. Предвид решение на СЕС от 25.01.2024 г., постановено по дело С-438/22 г., при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл. 38 ЗАДВ, съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Съгласно съществуващата съдебна практика на ВКС, приетата от Висшия адвокатски съвет наредба, към която чл. 38 ЗАДВ препраща, не намира приложение в никоя част, тъй като противоречи на правото на ЕС. Задължителни остават разясненията в т. 3 от Тълкувателно решение № 6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС за процесуалните правомощия на съда и критерия за упражняването им, израз на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие. Съчетано се прилагат принципът за достъпност до адвокатска защита като гаранция за достъп до правосъдие, възмездният характер на тази защита със зачитане на разумно и пропорционално възнаграждение и правилата за възлагане отговорността за разноски съобразно изхода на делото в гражданския процес. Отчита се разумната връзка на пропорционалност между използваните средства и целите, които трябва да бъдат постигнати - за справедливо възмездяване на положения от адвоката труд, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото и действително извършената работа, без за съда да са обвързващи диктуваните минималните размери по приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1/2004 г. (в този смисъл – определение № 1640/04.04.2024 Г. по ч. гр. д. № 3549/2023 г. на ВКС, III г. о.; решение № 409/26.06.2024 г. по гр. д. № 1857/2023 г. на ВКС, III г. о. и др.).

В случая настоящият съдебен състав намира, че възнаграждението на адвоката трябва да се определи съобразно това, че исковете са уважени, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, както и съобразно действително извършената работа. Фактическата и правна сложност на процесното първоинстанционно производство не е висока, но обуславя присъждането на адвокатско възнаграждение в приетия от районния съд размер. Процесуалният представител на ищеца – адвокат И., е изготвил подробна искова молба, с която са предявени четири кумулативно съединени иска. На следващо място трябва да се отбележи, че материалният интерес по спора не е нисък; че делото е било разгледано в едно открито съдебно заседание, в което процесуалния представител на ищцата се е явил.

С оглед на горното, присъденото от районния съд адвокатско възнаграждение в полза на адв. И. се явява разумно и пропорционално, съобразено с вида, количеството и качеството на адвокатската работа, като, за да достигне до този извод, настоящият съдебен състав съобрази и това, че адвокатският труд е високо квалифициран и възнаграждението за него трябва да бъде справедливо и достойно. Доколкото, в случая не е налице основание за изменение на първоинстанционното решение в частта му за разноските, правилно районният съд е оставил без уважение подадената молба по чл. 248, ал 1 ГПК. Ето защо, макар и наведените с частната въззивна жалба възражения и оплаквания принципно да са верни основателни, те не могат да формират извод за това, че определеното от първоинстанционния съд възнаграждение трябва да се в по-нисък размер. С оглед характера на производството в случая не са налице основания за присъждане на разноски.

Воден от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 51/14.01.2026 г., постановено по гр. д. № 463/2025 г. на Районен съд – Казанлък.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване - чл. 274, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____